

“Bog je vedno z nami”

Treba je biti prepričan, da je Bog vedno z nami. — Živimo, kakor da je Gospod nekje daleč, tam, kjer svetijo zvezde, pozabljam pa, da je tudi vedno z nami. In je kot ljubeč Oče — vsakega izmed nas ima raje kot vse matere tega sveta svoje otroke —, ki nam pomaga, nas navdihuje, blagoslavlja ... in nam odpušča ...

12. marec

... Kolikokrat so se obrazi naših staršev razvedrili, ko smo jim, potem ko smo bili poredni, rekli: "Ne bom nikoli več!" — Potem pa smo mogoče še istega dne ušpičili isto ... — In naš oče nas je z narejeno jezo v glasu in z resnim izrazom na obrazu kaznoval ... hkrati pa je bilo njegovo srce polno nežnosti, ker je poznalo našo šibkost in je reklo: "Ubogi otrok, kako zelo se trudi, da bi bil priden!"

Treba si je zapisati in vtisniti globoko v spomin, da je Gospod, ki je poleg nas in v nebesih, naš Oče, najboljši Oče. (*Pot*, 267)

Počivajte v božjem otroštvu. Bog je Oče, poln nežnosti in neskončne ljubezni. Kliči ga »Oče« večkrat na dan in reci mu — na samem, v svojem srcu — da ga imaš rad, da ga častiš: da čutiš ponos in moč, ker si njegov otrok. To pa zahteva resen program notranjega življenja, ki ga je treba speljati preko tvojih pobožnosti

do Boga, ki — vztrajam — naj jih bo malo, vendar naj bodo stalne. Pomagale ti bodo pridobiti čutenje in vedenje dobrega otroka.

Moram te posvariti tudi pred nevarnostjo rutine, resničnim grobom pobožnosti, ki se pogosto pojavi preoblečena v težnjo po tem, da bi uresničili ali začeli pomembna, opazna dejanja, medtem ko lagodno zanemarjamo svoje vsakdanje dolžnosti. Ko boš opazil prva znamenja tega, se iskreno postavi pred Gospoda: pomisli, ali se nisi naveličal stalnega boja v eni in isti točki zato, ker nisi iskal Boga; poglej, ali se je zaradi pomanjkanja velikodušnosti in duha požrtvovalnosti zmanjšalo tvoje zvesto vztrajanje pri delu.

Takrat tvoje norme pobožnosti, majhna mrtvičenja, apostolska dejavnost, ki ne obrodi takojšnjega sadu ... postanejo strašno

nerodovitni. Prazni smo in morda
začnemo sanjati o novih načrtih, da
bi utišali glas našega nebeškega
Očeta, ki od nas pričakuje popolno
vdanost. In z *moro* o velikih dejanjih,
ki jo nosimo v duši, utone v pozabo
najbolj gotova resničnost, pot, ki nas
nedvomno vodi naravnost k svetosti.
To je jasno znamenje, da smo izgubili
nadnaravno gledišče, prepričanje, da
smo majhni otroci, prepričanje, da bo
naš Oče v nas uresničil čudesa, če
ponižno začnemo znova. (*Božji
prijatelji*, 150)